

Nikdo za nic nemůže

Je to k podivu. Jak je možné, že v našem světě je tolik zla, nedorozumění a nepokoje, když v posledu nikdo za nic nemůže. Ne, že by svět byl popisován tak dokonale, jen je tu vždycky někdo druhý, kdo „za to může“. A v tom to je. Ano, viník vždycky je a my ho najdeme. Jen je těžko ho najít a identifikovat. Je to totiž vždy ten druhý. Kdo to ale je? Zdá se, že všichni se cítíme být prvními odkazujícími k těm druhým. I ten potenciálně druhý však vždycky vysvětlí, proč je ten první. Z pohledu celku tedy nebývá těch druhých – viníků – mnoho. Svět by měl být mnohem lepší. Jenže není. Jsme mistry v hledání výmluv a vysvětlení. Vymlouváme se na předpisy, situaci, a když už to jinak nejde, tak také na vlastní slabost (ovšem jen do 49% podílu, 51% je vždy na tom druhém). Právě to je ale důvodem, proč svět není lepší. Kdybychom si uměli přiznat vinu, spíš bychom žádali o odpuštění a poznali, že změnu potřebujeme my, ne ti druzí.

Jan Asszonyi